

Historiek/Portfolio 2010-2020
Pieter Van Nieuwenhuysse

Grijs, sinds 2009... Het (hoofd)plot

Tijdens mijn sculpturale opleiding groeide mijn werk van sculptuur naar architectuur in een landschappelijke setting. Daarin kon ik beter mijn kosmogonie en telos tot uiting brengen, de twee thema's waar ik mijn hele leven al expressie aan tracht te geven met tekst en beeld. Mijn filosofie valt kort samen te vatten als: wetende dat elke waarheid onwaar is moet men toch een waarheid kiezen.

Mijn kunstweg leidde mij naar wat ik 'Domeinkunst' noem. Ik gout hier uit mijn eigen werk: "Domain art is for artworks that need a specific landscape to function or that creates a

surrounding on itself, it creates a kind of virtual and/or real domain." Wat over de jaren regelmatig terugkwam was het ontwerpen van kastelen, labyrinten, priëlen en landmarken; waarbij ik mij liet beïnvloeden door romaanse en gotische architectuur. Vaak schiepen deze werken een soort van wazige overgangswereld; een limbo.

Essay, sinds 2011... Ideeën en ontwerpen

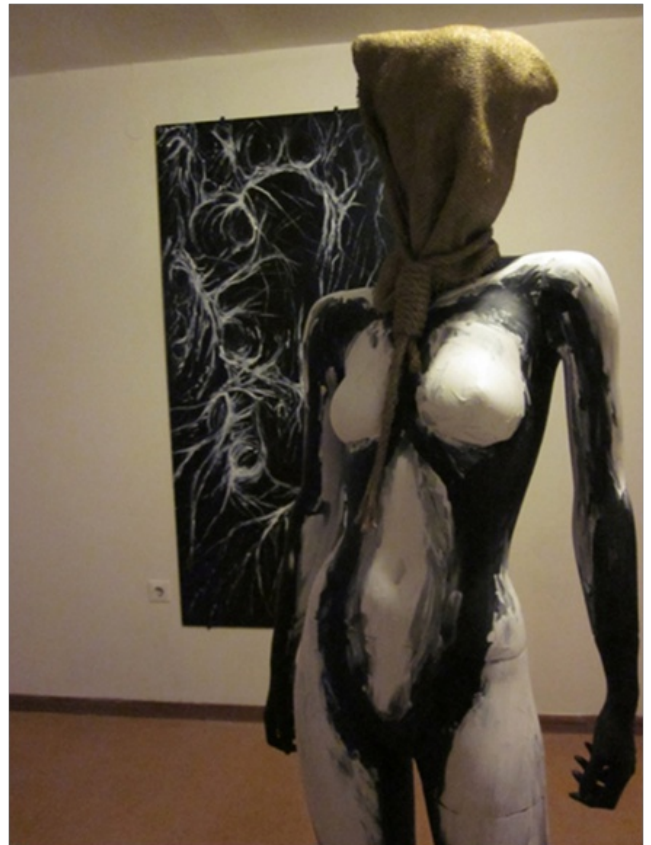
Hoewel ik in 2004 al een eerste boek schreef en er tijdens de Sint-Lukas opleiding nog twee volgden, kwam het essay-format pas echt in voegen in 2011 tijdens mijn residentie in Wiels. Deze boekjes waren vooral de dragers van de domeinkunst ontwerpen. Het is belangrijk om hier te vermelden dat mijn domeinkunst alleen bij ontwerpen bleef, omdat ze voor mij te utopisch waren om uit te voeren.

Naast de ontwerpen publiceerde ik in de essays al mijn werk, gaf ik het aldaar een theoretisch kader of bekritiseerde ik mijn eigen werk. Het was ook een plaats om mijn filosofieën verder uit te werken en kritiek te geven op de kunstwereld en op bepaalde kunststromingen zoals Land Art.

De essays waren lang een amalgaam van al deze dingen die u hierboven leest. Het is pas recent dat ik terug een volledig tekstueel essay schreef over één onderwerp. Een trend die zich zal verder zetten omdat het te maken heeft met een omkering in mijn werk waar ik onderaan deze tekst meer zal over zeggen.

Zwart, sinds 2007... Achter de schermen

Onder de creatieve dwang om naast het ontwerpen ook iets materieels te scheppen, maakte ik op de achtergrond en in het geheim nog steeds sculpturaal werk. Dit werk leidde naar een serie van zwarte werken, dat gebruik maakte van recuperatie, schilderwerk en de (ruimtelijke) assemblagetechniek. Deze werken waren de sculpturale uitwerking van dezelfde filosofie als in mijn domeinkunst.

Pas toen ik de rode draad zag doorheen de verschillende zwarte werken, kreeg het status binnen mijn oeuvre, pas dan kwam ik ermee naar buiten.

Roodblauw, sinds 2018... Terug naar het tastbare

Mijn werk was lang te efemeer: de ontwerpen leidde niet tot reëel werk en de essays verschenen hoofdzakelijk in pdf formaat op mijn website. Het is pas toen ik in 2017 een essay

mijn werk hing schoof ik terzijde. In 2018 maakte ik een expressionistisch schilderij van een huis in een bos dat het zaad legde voor mijn verdere ontwikkeling. Mijn 'geheime' zwarte werk was naar uitvoering het fundament waarop ik verder bouwde.

In het roodblauwe werk steunde ik meer op mijn intuïtie dat ik doorheen de jaren beter leerde vertrouwen. Maar het verlangen naar ruimtelijk en landschappelijk werk blijft.

Wat volgt?

Ik weet dat mijn werk emotioneel heel sterk is, voor kwatongen op het pathetisch of zelfs kitscherige af, dat zal zo blijven omdat ik de zin van kunst dat niet beroert niet in zie. Daarnaast zal ik voorlopig op de ingeslagen roodblauwe weg blijven, deze is nog lang niet uitgeput. Maar ik denk wel dat de architecturale dimensie op een bepaald moment terug zijn intrede zal doen in deze werken. De roodblauwe weg zal eerder vroeg dan laat terug naar de domeinkunst gaan.

Thematisch anticipeer ik al een hele tijd de overgang van het filosofische naar het religieuze. Dat zal leiden van het limbo naar een soort van heiligdom. In de laatste essays komt met steeds meer nadruk het eigen uitgedokterde postnihilistisch paganisme van de triade naar voren.

17/01/2020

afdruckte en uitdeelde aan vrienden dat ik plots de schrijver was. Dit leidde tot een ommekeer in mijn werk waarbij ik het hoofdplot verliet en mij terug concentreerde op het tastbare. Ook het filosofische zwaard van Damocles dat als een schaduw boven